

Arrest

nr. 126 059 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. Ongeveer veertig jaar geleden werd u uitgehuwelijkt aan G. A. (...). U diende hiervoor uw studies als tolk stop te zetten. Na uw huwelijk werkte u als zelfstandige in uw eigen kapsalon. Zowel u als uw echtgenoot waren welgesteld. Hij was kolonel bij het leger en na zijn pensionering werkte hij nog voor de Sepah-e Pasdaran (de revolutionaire garde). Hij zetelde ook in de raad van bestuur van een winkelcentrum, importeerde allerlei goederen en bezat een handelszaak waar cosmetica werd verkocht. Uw meerderjarige zoon, H. (...), werkt in de winkel. U had geen gelukkig huwelijk en één keer werd u door uw echtgenoot geslagen. Na tussenkomst van de politie volgde echter een verzoening. U

deed geen pogingen om te scheiden, enerzijds omdat u niet durfde en anderzijds omdat jullie veel gemeenschappelijke goederen bezaten. Uw echtgenoot bedroog u en u meent dat hij ook tijdelijke huwelijken afsloot met andere vrouwen. Drie jaar geleden betrapte u uw echtgenoot met een andere vrouw in jullie buitenverblijf. Achteraf wilde u wraak nemen en u maakte een afspraak met een man die u ontmoet had in het park. Vlak voor u ging vertrekken werd u gebeld door uw vaste klant en vriendin S. A. (...) die dringend haar haar wilde laten knippen. U weigerde eerst maar liet zich toch overtuigen. Terwijl u haar haar knipte vertelde u over uw afspraak. S. (...) reageerde zeer geschokt en zei dat overspel een zonde was. Ze smeekte u om niet te gaan en uiteindelijk nam ze u mee naar haar vrienden. Ze spraken met u over maatschappelijke problemen en zeiden dat u rust kon vinden door anders te gaan leven. Toen bleek dat ze allen bekeerd waren tot het protestantisme en een huiskerk bezochten. U werd uitgenodigd voor een bijeenkomst van de huiskerk geleid door een vrouw genaamd H. (...). U was erg onder de indruk. Omdat ze niet graag buitenstaanders toelieten moest u aandringen om opnieuw te worden uitgenodigd. Uiteindelijk nam u deel aan tien bijeenkomsten die onder andere plaatsvonden bij H. (...) thuis. U bekeerde zich tot het protestantisme. Omdat er een nieuwe conciërge was in het appartementsblok van H. (...) durfde ze geen bijeenkomsten meer houden in haar woning. Vanaf 17/01/1392 (Perzische kalender, komt overeen met 6 april 2013 volgens onze kalender) liet u hen toe om samen te komen in een appartement in Teheran dat u had geërfd. Omdat u door uw werk niet steeds aanwezig kon zijn gaf u H. (...) de sleutel zodat ze ook in uw afwezigheid konden samenkomen. U kocht ook een computer en ander materiaal. Op 25/07/1392 (17 oktober 2013) reisde u met uw zoon naar Baneh in de provincie Kurdistan. Jullie gingen daar om cosmetica en materiaal voor uw kapperszaak aan te kopen. U was er al eerder geweest en u had daar twee keer een ontmoeting gehad met een Koerdische bekeerling genaamd vader Y. (...). De eerste keer had hij u twee Bijbels meegegeven en de tweede keer een CD. U had weer met vader Y. (...) afgesproken en hij had beloofd om u materiaal mee te geven. In Baneh werd u opgebeld door de conciërge van het gebouw waar de huiskerkdiensten plaatsvonden. Hij zei dat personen in burger naar u gevraagd hadden en dat ze het appartement waren binnengegaan met een huiszoekingsbevel. U vroeg vader Y. (...) om hulp en hij zei dat u bij hem moest blijven. Hij verwittigde uw zoon en bracht hem van alles op de hoogte. U bleef twee nachten bij vader Y. (...) en daarna bracht hij u naar een plaats buiten Baneh. Hij regelde uw reis naar het buitenland. U verliet Iran tussen 10/8/1392 (1 november 2013) en 15/8/1392 (6 november 2013) en reisde illegaal over land naar Istanbul. Vandaar reisde u per vliegtuig met een vals paspoort naar België. Op 27 november 2013 diende u in België een asielaanvraag in. Tot nu toe bezocht u in België nog geen protestantse kerk. U zou wel erediensten hebben bijgewoond in een katholieke kerk in de buurt van uw woonplaats. U beschikt over uw nationale kaart en uw rijbewijs. Na het gehoor maakte u nog een kopie over van uw Iraanse ziekteverzekeringskaart afgeleverd op 28/01/1392 (17 april 2013).

B. Motivering

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u dat u Iran illegaal over land verliet via Turkije en vanuit Istanbul naar België vloog met een vals paspoort. U vermoedde dat het een vals Frans paspoort betrof maar u kon dit niet met zekerheid zeggen. Voorts bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van de gegevens in het vals paspoort (CGVS, p. 9). Bovendien zou uw smokkelaar u geen enkele instructie hebben gegeven voor het geval u onderweg vragen zouden worden gesteld door de migratiebeambten over uw reisdoel. Hij zou u alleen aangeraden hebben om uw haren lichter te kleuren, te glimlachen, bonjour te zeggen en te antwoorden dat u één tot twee weken in Europa zou blijven. Hij zei dat u in geval van problemen moest zeggen dat u asiel kwam aanvragen (CGVS, p. 9). Deze uitleg is echter niet aannemelijk. Het is immers algemeen geweten dat elke passagier overal ter wereld op internationale luchthavens aan een grondigere controle kan onderworpen worden. Bovendien beschikt u over geen enkel (begin van) bewijs van uw vlucht vanuit Istanbul zoals een bagagelabel, ticket of boarding pass (CGVS, p. 9). Bovenstaande ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Door de vaagheid van uw verklaringen slaagt u er niet in om de omstandigheden van uw vertrek aannemelijk te maken, met name dat u Iran hals-over-kop zonder geldig Schengen-visum hebt verlaten en de Schengenzone met een vals paspoort bent binnen gereisd.

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal lacunes en eigenaardigheden die de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten ondermijnen. Zo verklaarde u dat u twee en een half tot drie jaar geleden voor het eerst naar een protestantse huiskerk ging in Iran die geleid werd door de echtgenote van een kinderarts genaamd H. (...). U vermoedde dat H. (...) hiervoor een bepaalde opleiding had gevolgd maar u kon daar verder niets over vertellen (CGVS, p. 11 en 12). U zou ook voorgesteld zijn aan een zekere vader B. (...). Hij zou u de toestemming hebben gegeven om anderen te bekeren. Gevraagd of

hij een bepaald opleiding had gevolgd moest u het antwoord schuldig blijven, u kon enkel zeggen dat hij volgens u een belangrijke status had. Of hij zelf pastoor was van een huiskerk wist u niet. Verder kende u noch zijn familienaam, noch deze van H. (...). De familienaam van vader Y. (...), bij wie u zelfs enkele nachten logeerde, kende u evenmin en u kon niet zeggen of hij leider was van een kerk (CGVS, p. 17 en 18). Voorts stelde u dat u uw appartement ter beschikking stelde voor huiskerkbijeenkomsten vanaf 17/01/1392 (6 april 2013) maar was er zelf niet regelmatig aanwezig. Voor die datum zou u slechts tien bijeenkomsten hebben bijgewoond (CGVS, p. 13). Aanvankelijk verklaarde u dat u in Iran bekeringsactiviteiten had en anderen probeerde te overtuigen om zich te bekeren tot het christendom (DVZ Vragenlijst, vraag 5 en CGVS, p. 16). Uiteindelijk bleek echter dat u in Iran nooit een nieuw huiskerklid hebt aangebracht (CGVS, p. 16). Van de manier waarop u voor het eerst kennismakte met het christendom, namelijk dat H. (...) met u sprak over haar geloof toen ze vernam dat u op het punt tot stond om overspel te plegen, maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding (CGVS, p.). Nochtans betreft dit een belangrijk feit dat deel uitmaakt van de essentie van uw vluchtrelaas. Bovendien verklaarde u dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken drie uur had geduurd en dat u er alles vermeld had wat u moest zeggen (CGVS, p. 2).

Gevraagd naar het lot van de andere huiskerkleden moest u het antwoord volledig schuldig blijven. U wist zelfs niet met zekerheid te zeggen of ze gearresteerd werden. Gevraagd of u bijvoorbeeld geprobeerd had om hier iets over op te zoeken via het internet antwoordde u ontkennend. U zou evenmin geprobeerd hebben om iets te weten te komen via vader Y. (...). U zou geen contact meer hebben opgenomen met hem omdat u nog steeds in shock bent en hier nog niet zo lang bent, hetgeen geen aanvaardbare uitleg is voor uw nalaten (CGVS, p. 18). Dat u geen enkele informatie heeft - of zelfs maar zoekt - over het lot van de huiskerk waarvan u beweert lid te zijn geweest, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Vervolgens wist u ook niet met zekerheid te zeggen of er ooit een gerechtelijke procedure tegen u gestart is in Iran. (CGVS, p. 18 en 19). U beweerde dat uw appartement verzegeld werd door de autoriteiten maar legde hiervan geen (begin van) bewijs neer (CGVS, p. 19). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat hij vervolgd zal worden door zijn autoriteiten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bekering in Iran en uw huiskerkbezoek. Bovenstaande ondermijnt ook uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor uw echtgenoot omwille van uw bekering (CGVS, p. 18 en 19).

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u uiterst vage verklaringen aflegde over uw relatie en uw echtelijke problemen. U stelde dat u geen goed huwelijk had en dat uw man verschillende tijdelijke huwelijken had afgesloten met andere vrouwen, maar u kon hier verder echter niets over vertellen. Zo kon u geen van deze vrouwen bij naam noemen en kon u geen andere gegevens hierover verschaffen. U vermoedde dat hij veel tijdelijke huwelijken afsloot omdat u hem één keer met een andere vrouw had betrapt (CGVS, p. 5 en 6). Verder verklaarde u dat uw echtgenoot u tijdens jullie huwelijk één keer mishandelde. U zou dit hebben laten vaststellen door een wetsarts en een klacht hebben ingediend welke eindigde in een verzoening. U legde hier echter geen (begin van) bewijs van neer (CGVS, p. 6). Hoewel u zelf over een appartement en een handelszaak beschikt en uzelf voorstelt als welgesteld zou u nooit geprobeerd hebben om een echtscheiding aan te vragen. U verklaarde aanvankelijk dat u dit niet durfde en dat hij toch zou weigeren om dan toe te voegen dat het te moeilijk was omdat jullie teveel gemeenschappelijke bezittingen hadden (CGVS, p. 3, 4, 6, 13 en 20). Treffend in dit verband is ook dat u niet beschikt over uw origineel geboorteboekje (waarin huwelijken en echtscheidingen genoteerd worden), noch over uw huwelijksboekje of een huwelijksakte opgesteld door een notaris (CGVS, p. 7 en 8). Als bewijs dat u nog steeds gehuwd bent legde u enkel een kopie neer van een ziekteverzekeringskaart afgeleverd op 28/01/1392 (17 april 2013). Er dient echter opgemerkt te worden dat kopieën geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien legde u ongeloofwaardige verklaringen af over het ontbreken van bovenvermelde documenten. Aanvankelijk verklaarde u dat u op het moment dat u op de hoogte werd gebracht van de inval in de huiskerk op een andere plaats was en niets kon meenemen. Uw nationale kaart en rijbewijs zouden achteraf vanuit Iran naar België zijn overgebracht (CGVS, p. 7). Toen u ermee geconfronteerd werd dat het niet geloofwaardig is dat u helemaal vanuit Teheran naar Baneh (provincie Kurdistan dichtbij de grens met Irak) zou reizen om inkopen te doen voor uw

handelszaak en geen enkel identiteitsdocument zou hebben meegenomen (CGVS, p. 20) antwoordde u dat u wel een bankkaart en uw rijbewijs bij u had. U zou deze niet hebben meegenomen omdat uw leven in gevaar was en u er niet aan dacht om naar en ander land te vluchten, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS, p. 20). De geloofwaardigheid van uw echtelijke problemen betreft geen detail, maar de directe aanleiding van uw bekering omwille waarvan u uiteindelijk Iran ontvluchtte.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er naast uw huiskerkbezoek en problemen in Iran ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bekering tot het protestantisme. U wist immers niet tot welke strekking van het protestantisme u bekeerd zou zijn en gevraagd om strekkingen van het protestantisme op te noemen moest u het antwoord schuldig blijven. Hoewel u het doopsel noemde als één van de twee sacramenten in het protestantisme bent u zelf niet gedoopt. Nochtans is het doopsel of de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie. Hoewel u reeds enkele maanden in België verblijft heeft u hier nog steeds geen protestantse kerk bezocht of concrete stappen ondernomen om u als protestant te laten dopen (CGVS, p. 14 en 15). U zou gewoon aan een katholieke mevrouw informatie hebben gevraagd over het doopsel (CGVS, p. 2, 14 en 15). Bij uw aankomst zou u geïnformeerd hebben naar kerken in de buurt en er zouden u drie kerken zijn voorgesteld. U zou ervoor gekozen hebben om naar een katholieke kerk te gaan omdat u daar te voet naartoe kunt en u het te moeilijk vindt om gebruik te maken van een bus of ander vervoermiddel (CGVS, p. 2). U voegde toe dat u niet tot deze katholieke kerkgemeenschap behoort en nog steeds protestant bent (CGVS, p. 2). Bovenstaande strookt echter niet met het gedrag van iemand die de Islam heeft afgezworen en oprecht bekeerd is tot het protestantisme.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot wel dat u beschikt over een goede kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze wel gelezen heeft/ het christendom in het algemeen bestudeerd heeft (CGVS, p.15 en 16). Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Bovendien maakt u geen deel uit van een kerkgemeenschap in België. U zou gewoon af en toe een dienst bijwonen in een katholieke kerk (CGVS, p. 2). Dat u daadwerkelijk bekeerd bent, wordt niet geloofwaardig geacht. Hoe dan ook, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering in Iran, noch aan het feit dat u er een evangelisch protestantse huiskerk zou hebben gefrequenteerd. Uit de informatie blijkt tevens dat in de periode 2011-2012 geen enkel geval teruggevonden kon worden van een bekeerling, die nog niet eerder onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten – gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag m.b.t. Iran kan hiertoe worden besloten –, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzingen. U nationale kaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit welke niet betwist worden. Over uw burgerlijke staat en religie kan uit bovenvermelde documenten geenszins iets worden afgeleid. De kopie van uw ziekteverzekeringskaart werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van "artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1967)", van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen in verband met de afgelegde reisweg, wijst verzoekende partij erop dat er veel asielzoekers zijn die net dezelfde reisroute als haar hebben afgelegd en waar verwerende partij met geen woord over rept bij de beoordeling van hun asielrelaas. Zij merkt eveneens op dat de stelling dat elke passagier overal ter wereld op internationale luchthavens aan een grondige controle kan worden onderworpen, niet waterdicht is. Immers, recent nog bleek dat twee VRT-journalisten moeiteloos met elkaars identiteitskaart verder konden reizen, ondanks een grondige controle. Verzoekende partij stelt dat zij verwerende partij heeft laten weten dat de smokkelaar haar niet voorbereidde in tegenstelling tot een ander koppel. Zij kon immers doorgaan als een Europese vrouw. Daarenboven spreekt zij zowel Frans als Engels. Verzoekende partij stelt zich ook de vraag wat de relevantie is van de opmerking dat er meer donkerharige Franse vrouwen zijn dan blonde.

Verzoekende partij besluit dat zij geen vage verklaringen heeft afgelegd over haar reisweg, en dat zij, integendeel, steeds een aannemelijke uitleg heeft verschaft.

2.2.2.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het algemeen geweten is dat elke passagier overal ter wereld op internationale luchthavens aan een grondige controle kan worden onderworpen. Verwerende partij stelt bijgevolg niet dat deze controle sowieso zal plaatsvinden, maar dat de mogelijkheid op een grondige en persoonlijke controle reëel is. Daarom kan van iemand die zonder over een geldig internationaal paspoort te beschikken, voorzien van een geldig visum, op illegale wijze de Schengenzone tracht binnen te reizen, redelijkerwijs worden verwacht dat die deze uiterst riskante onderneming grondig zou voorbereiden, om het risico op betrapping te minimaliseren. De opmerking dat andere asielzoekers (en VRT-journalisten) er wel degelijk in slagen om door de controleposten te geraken zonder over een geldig (juist) paspoort te bezitten, is dan ook niet relevant, waarbij de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, waarbij de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit, die hem toelaat in bepaalde gevallen meer of minder rekening te houden met bepaalde elementen, zoals de voorgehouden reisweg. Waar verzoekende partij ter vergoelijking van de vaststelling dat zij haar illegale reis naar Europa helemaal niet zorgvuldig heeft voorbereid aanhaalt dat zij kon doorgaan als een Europese vrouw en dat zij zowel Frans als Engels spreekt, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing reeds vermeld wordt dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij van haar smokkelaar haar haren lichter diende te kleuren, dat zij diende te glimlachen, dat zij bonjour moest zeggen en dat zij diende aan te geven dat zij één of twee weken in Europa zou blijven. In het geval van problemen zou verzoekende partij moeten zeggen dat zij hier asiel kwam aanvragen. De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt dat deze uitleg onvoldoende is. Immers, van verzoekende partij kan op zijn minst worden verwacht dat zij zou kunnen zeggen met welk paspoort zij heeft kunnen reizen – zij vermoedde enkel dat het een vals Frans paspoort was – en welke identiteitsgegevens vermeld stonden in dit paspoort. Dat zij en haar smokkelaar erop vertrouwden dat zij probleemloos de controles zou doorstaan omdat zij wel kon doorgaan als een Europese/Franse vrouw, terwijl verzoekende partij niet eens in staat zou zijn geweest om haar valse naam en geboortedatum op te geven bij een controle, komt niet geloofwaardig over. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij, zoals verwerende partij heeft vastgesteld, niet in staat was om ook maar enig begin van bewijs – zoals een bagagelabel of een boarding pass – van haar reis naar België voor te leggen. Dit versterkt de conclusie dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij naar Europa is kunnen reizen. Dergelijke vaststelling ondermijnt volgens de Raad de algemene geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.3.1. Met betrekking tot de motivering dat verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd aangaande de andere leden van de protestantse huiskerk die zij bezocht/bekeerlingen, wenst verzoekende partij te benadrukken dat zij naar de huiskerk ging om er medegelovigen te ontmoeten

teneinde over God te spreken. Tijdens dergelijke bezoeken werd dan ook niet gesproken over hun privéleven. Verzoekende partij licht verder toe dat de bezoekers van de huiskerk zich aan elkaar voorstelden, doch enkel met de voornaam, uit veiligheidsoverwegingen. Bovendien kon de voornaam dan ook nog eens een valse naam zijn. Verzoekende partij haalt tot slot nog aan dat zij in België contact heeft met een aantal mensen van wie zij ook slechts de voornaam weet. Het is niet omdat men zijn geloof deelt met medegelovigen dat men zijn privéleven eveneens deelt, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet kon zeggen wat de familienaam is van H. – de persoon die de huiskerk leidde – of deze een bepaalde opleiding heeft gevolgd, of vader B. – de persoon die haar de toestemming zou hebben gegeven om anderen te bekeren – een bepaalde opleiding had gevolgd en of hij zelf pastoor was bij een huiskerk, wat zijn familienaam is en wat de familienaam is van vader Y., bij wie zij zelfs enkele nachten logeerde. Verzoekende partij wist evenmin of vader Y. leider was van een kerk. Uit deze door verwerende partij gedane vaststellingen kan worden afgeleid dat verzoekende partij niet enkel onwetend bleek te zijn over de volledige namen van deze personen – hetgeen hoe dan ook opvallend is, aangezien verzoekende partij bij sommige personen meerdere keren/regelmatig thuis is geweest en zij samen activiteiten ondernamen die uiterst risicovol waren, waardoor zij toch wel een blind vertrouwen in elkaar dienden te hebben – maar dat zij net zo min enige toelichting kon verschaffen over hun specifieke functie en/of opleiding. Aangezien verzoekende partij zich zou hebben geëngageerd voor deze huiskerk, zij zelfs haar eigen appartement ter beschikking zou hebben gesteld en zij van deze personen de toestemming zou hebben gekregen om ook andere personen te bekeren, kan toch wel redelijkerwijs van haar worden verwacht dat zij enige toelichting zou kunnen geven over de manier waarop zij hun kennis over het protestantisme zouden hebben vergaard/welke precieze functie zij uitvoerden met betrekking tot hun geloof. Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen enkele uitleg in haar verzoekschrift, waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven. De Raad merkt eveneens op dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat, hoewel verzoekende partij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zij in Iran bekeringsactiviteiten had en dat zij anderen probeerde te overtuigen om zich te bekeren tot het christendom, uiteindelijk blijkt dat verzoekende partij in Iran nooit een nieuw huiskerklid heeft aangebracht. Zij heeft overigens ook verklaard dat zij slechts tien huiskerkbijeenkomsten heeft bijgewoond voordat zij haar appartement als huiskerk ter beschikking stelde, en dat zij er toen zelf niet regelmatig bij was omdat zij moest werken.

2.2.4. Aangaande de argumentatie van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag heeft gemaakt van de manier waarop zij voor het eerst kennismakte met het christendom, wijst de Raad erop dat dit een overtuigend motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.5.1. Nopens het verwijt dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft, of zelfs maar zoekt, over het lot van de andere huiskerkleden, wijst verzoekende partij erop dat zij heeft aangegeven dat zij geen internet heeft gebruikt sinds haar aankomst in België, waardoor zij niet in de mogelijkheid is om op het internet te zoeken naar berichtgeving omtrent de andere huiskerkleden. Verzoekende partij licht toe dat het internet in het opvangcentrum waar zij verblijft buiten werking is. Bovendien was zij mentaal niet klaar om dit te doen. Zij zit heel de tijd op haar kamer en heeft slechts contact met haar zoon in Iran via Viber.

Verzoekende partij geeft verder ter vergoelijking aan dat ze schrik heeft om andere mensen in gevaar te brengen. De afspraak was immers om elkaar nooit, bij problemen, op te bellen. Ze had ook geen enkele gegevens van die lotgenoten. Wat betreft vader Y. onderstreept verzoekende partij dat dit een louter zakelijke relatie was.

Verzoekende partij voert ten slotte nog aan dat verwerende partij verkeerdelijk voorhoudt dat over iedere gearresteerde christen gerapporteerd zou worden in de Iraanse media. Zij wijst erop dat slechts vijf procent van de gearresteerde christenen in de media verschijnt. De kans dat over de inval in de huiskerk werd gepubliceerd is dan ook bijzonder klein.

2.2.5.2. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat, wanneer verzoekende partij op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of zij heeft geprobeerd om op internet informatie te zoeken over de situatie van de andere huiskerkleden, zij meerdere keren uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij dit simpelweg niet heeft geprobeerd (*"Niet geprobeerd dat te weten te komen, opzoeken op internet, er zijn ook site die berichten over arrestaties van christenen? Neen heb het niet geprobeerd, ik gebruik geen internet U zou dat in principe wel kunnen en u kan er ook toegang toe hebben? Ik heb het niet geprobeerd"*

(administratief dossier, stuk 4, p. 18). De uitleg in het verzoekschrift dat zij eigenlijk geen toegang heeft tot internet, strookt niet met deze verklaringen en al helemaal niet met de opmerking in haar verzoekschrift dat zij nog contact houdt met haar zoon in Iran via Viber, een internettoepassing. Gelet op haar verklaring dat zij niet eens heeft geprobeerd om op internet informatie te zoeken over de leden van de huiskerk waartoe zij zou hebben behoord, acht de Raad de uitleg dat slechts vijf procent van de gearresteerde christenen in de media verschijnt, waardoor de kans hoe dan ook klein zou zijn geweest dat zij informatie zou hebben kunnen vinden over de leden van haar huiskerk, niet overtuigend. Van verzoekende partij, die voorhoudt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij er lid was van een huiskerk waardoor zij problemen heeft gekregen met haar autoriteiten, kan toch wel redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor de hand liggende mogelijkheden, zoals het afschuimen van enkele sites op internet, zou uitputten teneinde meer te weten te komen over de stand van zaken in haar land van herkomst. De situatie van de andere leden van de huiskerk zou er immers voor kunnen zorgen dat zij haar eigen vrees en huidige toestand beter zou kunnen inschatten. Dat verzoekende partij hier helemaal geen poging toe onderneemt, komt dan ook niet geloofwaardig over. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij op heden, na te zijn geconfronteerd met haar onaannemelijk gebrek aan initiatief in de bestreden beslissing, blijkbaar nog steeds geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om zich hierover te informeren. Het excuus dat zij hier mentaal niet klaar voor was en dat zij bang was om andere mensen in gevaar te brengen, vindt de Raad bijzonder zwak nu zij wel haar land van herkomst is moeten ontvluchten omwille van deze problemen. De Raad ziet ook niet in hoe het opzoeken van dergelijke informatie op internet bepaalde personen in Iran in gevaar zou kunnen brengen. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat haar relatie met vader Y. puur zakelijk was, reden waarom zij hem nooit gecontacteerd heeft om informatie te bekomen, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds twee keer naar hem toe was geweest en dat zij van hem twee Bijbels en een CD over het christendom/het protestantisme had gekregen en dat hij haar heeft geholpen om haar land van herkomst te ontvluchten toen zij te weten kwam dat zij gezocht werd. Van een puur zakelijke relatie is volgens de Raad dan ook helemaal geen sprake. Het feit dat verzoekende partij ook nooit enige poging heeft ondernomen om met hem contact op te nemen, bevestigt de vaststelling dat zij dienaangaande een ongeïnteresseerde en passieve houding aan de dag legt die haaks staat op haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.6.1. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij evenmin met enige zekerheid kan zeggen of er ooit een gerechtelijke procedure tegen haar werd gestart in Iran. Zij beweerde enkel dat haar appartement werd verzegeld, maar zij legde hier geen enkel begin van bewijs over neer. Verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat bij een verzegeling niemand daar nog binnen mag gaan, ook haar eigen zoon niet. Verzoekende partij ziet dan ook niet goed in hoe zij aan documenten kan geraken. Bovendien ligt alles thuis, in handen van haar man.

2.2.6.2. Naast het feit dat verzoekende partij geen begin van bewijs kan aanbrengen van haar bewering dat haar appartement verzegeld werd, wenst de Raad voornamelijk aan te stippen dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoekende partij niet met zekerheid kan zeggen of er ooit een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij geen moeite aan de dag heeft gelegd om zich over dergelijke zaken te informeren:

"Is er een officiële klacht tegen u ingediend in Iran?"

Weet niet

Hebt u daar naar geïnformeerd?

Neen, enkel mijn zoon heeft gezegd dat mijn man gedreigd heeft om me persoonlijk te gaan aangeven als hij me vindt of hij gaat me persoonlijk vermoorden indien hij de kans krijgt

(...)

Rechtszaak tegen u gestart in Iran?

Nog niet

Hoe weet u dat zeker?

Omdat zoon zegt we hebben niet gezegd dat je van de bijeenkomsten op hoogte was. In feite ik als eigenaar van het huis wist niet wat er binnen gebeurde. Of misschien heeft man toch alles verteld of alles aangegeven maar dat niet aan zoon gezegd omdat hij weet dat we contact hebben. Hij heeft waarschijnlijk stappen ondernomen, dat kan niet anders

Dus u weet eigenlijk niet of er een rechtszaak is

Aan mij is niets verteld

Hebt u geprobeerd om uw man te contacteren

Neen

(...)

Zijn er ooit convocaties gekomen voor u?

Ik ben hier en ze weten dat niet" (administratief dossier, stuk 4, p. 18, 19 en 20).

De uitleg dat bij een verzegeling niemand nog binnen mag gaan, ook haar eigen zoon niet en dat zij niet goed inziet hoe zij aan documenten kan geraken, vormt geen verklaring voor haar nalatige houding, die duidelijk blijkt uit haar verklaringen. Dat verzoekende partij zich met betrekking tot dergelijk belangrijk element niet afdoende heeft geïnformeerd, doet uiteraard verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.7.1. Met betrekking tot de bevinding dat verzoekende partij uiterst vage verklaringen heeft afgelegd over haar relatie en haar echtelijke problemen, licht verzoekende partij toe dat zij niet veel over de tijdelijke huwelijken van haar echtgenoot kon vertellen uit schaamte. Bovendien werd zij door haar echtgenoot geslagen wanneer zij er vragen over stelde.

Verzoekende partij merkt verder op dat zij ondertussen de originele verzekeringskaarten uit Iran heeft kunnen verkrijgen (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Zij onderstreept dat de naam van haar man duidelijk in deze documenten vermeld wordt. Betreft de bemerking in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij helemaal vanuit Teheran naar Baneh zou reizen om inkopen te doen voor haar handelszaak zonder enig identiteitsdocument te hebben meegenomen, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat het een serieus verschil in kostprijs uitmaakt voor de aankoop van haar artikelen. Bovendien had zij toen wel degelijk haar rijbewijs bij zich.

2.2.7.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij zo goed als niets kon vertellen over de (vermoedelijke) tijdelijke huwelijken die haar echtgenoot zou hebben afgesloten met andere vrouwen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tevens eigenaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit dat zij toch niet geprobeerd heeft om van haar echtgenoot te scheiden. Tevens merkt verwerende partij in haar beslissing op dat verzoekende partij heeft nagelaten om haar origineel geboorteboekje, haar huwelijksboekje of de huwelijksakte neer te leggen, dat zij enkel een kopie heeft neergelegd van een ziekteverzekeringskaart en dat zij bovendien ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het ontbreken van bovenvermelde documenten. Verzoekende partij haalt in dit verband aan dat zij thans wel haar originele verzekeringskaarten heeft kunnen bijbrengen. De Raad stelt echter vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten dan ook niet in overweging. Daarbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Betreft, ten slotte, de uitleg van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat zij haar inkopen is gaan doen in Baneh omdat de artikelen daar veel goedkoper zijn en dat zij toen wel degelijk haar rijbewijs bij zich had, stelt de Raad vast dat het op zich niet onaannemelijk wordt geacht dat verzoekende partij er omwille van het prijsverschil voor geopteerd heeft om de inkopen voor haar handelszaak in Baneh te doen. Wat wel uiterst bevreemdend wordt geacht, is het feit dat verzoekende partij zich helemaal naar de grens met Irak zou hebben begeven zonder haar identiteitsdocumenten te hebben meegenomen. De uitleg van verzoekende partij dat zij toen wel een rijbewijs (en een bankkaart) bijhad, kan deze eigenaardigheid niet goedpraten. In dit verband stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij haar rijbewijs en haar bankkaart niet zou hebben meegenomen toen zij gevlucht is uit Iran – haar rijbewijs zou achteraf naar België zijn opgestuurd – omdat haar leven in gevaar was en zij er niet aan dacht om naar een ander land te vluchten. Verwerende partij oordeelde met recht dat een dergelijke uitleg niet overtuigt. De Raad besluit dat het niet geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij inkopen zou hebben gedaan in een grensstad waar veel controle is omdat er veel smokkelwaar wordt verkocht, zonder haar identiteitsdocumenten mee te nemen en dat zij er bij haar vlucht uit Iran niet aan gedacht zou hebben om haar bankkaart mee te nemen – dit had zij toch niet nodig in het buitenland – noch om haar rijbewijs mee te nemen – zij dacht er niet aan om naar het buitenland te vluchten en er te gaan autorijden (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook integraal overeind.

2.2.8.1. Verwerende partij motiveert dat er naast haar huiskerkbezoek en problemen in Iran ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde bekering tot het protestantisme. Zij wist immers niet tot welke strekking van het protestantisme zij zich zou bekeerd hebben en zij wist in het algemeen niet welke strekkingen er binnen het protestantisme zijn. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij zich nog steeds niet heeft laten dopen en dat verzoekende partij, hoewel zij reeds

enkele maanden in België verblijft, hier nog steeds geen protestantse kerk heeft bezocht of concrete stappen heeft ondernomen om zich als protestant te laten dopen.

Verzoekende partij licht toe dat zij omtrent de verschillende strekkingen in het protestantisme “*niet zover al geraakt*” is en dat zij omtrent het doopsel dikwijls heeft geïnformeerd bij vader B.. Die vertelde haar echter dat zij eerst klaar moest zijn en moest wachten tot hij dat ook vond.

Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij kort door de bocht gaat waar zij motiveert dat zij nog steeds geen protestantse kerk heeft bezocht in België. Immers, op 27 november 2013 heeft zij een asielaanvraag ingediend en twee maanden later werd zij al gehoord op het Commissariaat-generaal. Tot voor kort wist zij niet eens dat er een protestantse gemeenschap in Overpelt was. Noch de sociaal assistent van het Rode Kruis-centrum van Overpelt noch haar leerkracht, Monique Van Hoof, hadden hier weet van. Indien “*gewone Belgen*” dit al niet weten hoe zou zij dit dan op twee maand tijd moeten weten, vraagt verzoekende partij zich af. Verzoekende partij wenst vervolgens te onderstrepen dat zij recentelijk contact heeft opgenomen met deze protestantse gemeenschap en dat zij op 20 april 2014 gedoopt werd. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de brieven van Monique Van Hoof en Gerard Gielen (bijlage 5 en 6 bij het verzoekschrift).

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij enkel wist te zeggen dat zij zich in Iran heeft aangesloten bij een groep protestanten. Uit haar verklaringen blijkt dat zij op het moment dat zij op het Commissariaat-generaal werd gehoord, nog steeds niet op de hoogte is van het feit dat er meerdere strekkingen zijn binnen het protestantisme (“*Behoort u dan tot een bepaalde strekking van het protestantisme of niet? ik weer niet wat u bedoelt ik ben protestants. Er zijn heel veel protestantse aftakkingen, strekkingen, groepen. Kent u die bij naam en behoort u tot één van deze? We geloofden in God en Jezus en hadden geen contact met andere kerken niets met de Paus te maken we kenden mensen die ook protestant waren en meestal mensen die pas bekeerd waren, nieuwkomers Dus u weet niet welke strekkingen er zijn binnen het protestantisme? Er moeten wel verschillende strekkingen zijn, ik had geen contact met andere strekkingen of personen we moesten daar nog over leren.*” Administratief dossier, stuk 4, p. 2). De Raad stelt vast dat het weinig overtuigend overkomt dat verzoekende partij, die voorhoudt dat zij zich tweeënhalftot drie jaar geleden heeft bekeerd tot het protestantisme, hetgeen, gelet op de Iraanse context, als een opmerkelijke en doordachte levenskeuze dient te worden beschouwd die niet zonder risico is, op het moment dat zij op het Commissariaat-generaal wordt gehoord nog steeds geen enkel benul heeft van het feit dat het protestantisme verschillende strekkingen heeft en dat zij ook niet kan vertellen bij welke aftakking of groepering zij zich zou hebben aangesloten. De uitleg dat zij “nog niet zo ver was”, kan in de voormelde context dan ook niet volstaan om haar onwetendheid dienaangaande goed te praten. Betreft de bemerking dat verzoekende partij zich nog steeds niet had laten dopen en dat zij sinds haar verblijf in België nog steeds geen protestantse kerk heeft bezocht of concrete stappen heeft ondernomen om zich hier als protestant te laten dopen, aanvaard de Raad de verklaring van verzoekende partij (die wordt onderbouwd door de brieven die zij heeft bijgebracht) dat zij nog niet zo lang in België verbleef en dat het enige tijd zou hebben geduurd alvorens zij zich bij de ‘juiste’ kerkgemeenschap heeft kunnen voegen. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij op heden geen enkel bewijs bijbrengt van het feit dat zij op 20 april 2014 werkelijk gedoopt werd. Bovendien herinnert de Raad eraan dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar bekering tot het protestantisme en haar lidmaatschap bij een huiskerk in Iran en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten (zie *supra*). Ook slaagt verzoekende partij er niet in om haar huwelijk aan te tonen en legt zij vage verklaringen af over de relatieproblemen die zij met haar echtgenoot zou hebben gehad. Dit brengt de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij ook haar echtgenoot dient te vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst (omwille van haar bekering, waar ook al geen geloof aan kan worden gehecht) ernstig in het gedrang. De Raad besluit dan ook dat, zelfs indien verzoekende partij een bepaalde kennis aan de dag kan leggen van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat zij deze wel gelezen heeft / het christendom in het algemeen bestudeerd heeft en zij in België ondertussen wel degelijk kerkdiensten zou bijwonen, dit niet aantoonst wanneer, in welke omstandigheden en naar aanleiding waarvan of met welk doel verzoekende partij deze kennis heeft verworven/bepaalde kerkdiensten in België bijwoont. Deze elementen volstaan niet om aan te nemen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat zij er een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden.

2.2.9.1. Met betrekking tot de vaststelling dat het loutere feit dat verzoekende partij een goede kennis heeft van de Bijbel niet aantoonst wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel zij die kennis verworven heeft, stelt verzoekende partij dat zij heel erg is aangedaan door deze grove beschuldiging. Zij wijst erop dat de antwoorden ‘recht uit haar hart kwamen’ en dat een persoon

die slechts beweert een bekeerling te zijn, doch dit niet is, nooit een terdege kennis aan de dag zou kunnen leggen over het geloof. Bovendien kent zij niet alleen de letterlijke inhoud van haar religie. De betekenis kan zij eveneens juist weergeven.

Waar verwerende partij motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten, argumenteert verzoekende partij dat deze informatie niet meer up to date is. Verzoekende partij merkt op dat iedere gelovige, bij het binnengaan van de kerk, zijn identiteitskaart dient te tonen. In de aanloop van de verkiezingen is het bovendien zo dat het Iraanse regime nog strenger is geworden dan dat het al was. Verzoekende partij wijst er verder op dat in de bestreden beslissing door verwerende partij wordt erkend dat bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken wel een groot risico lopen om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Zij hamert erop dat zij wel degelijk deze hoedanigheid heeft. Zij voegt hier ook nog aan toe dat het voor haar onmogelijk is om stukken bij te brengen om actieve deelname in de huiskerk te bewijzen. Een dergelijk stuk verkrijgen zou immers hetzelfde zijn als je doodsvonnissen aanvaarden, aldus verzoekende partij. Zij vindt dan ook dat verwerende partij een negatief bewijs vraagt, hetgeen absoluut onmogelijk is om te leveren. Verzoekende partij stelt dat zij "in de mate van het mogelijke" een aantal bewijselementen heeft aangebracht die de Raad ertoe zou moeten aanzetten om bij twijfel in haar voordeel te laten gelden. Verzoekende partij wenst er tenslotte aan te herinneren dat de beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor vervolging neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor de vervolging.

2.2.9.2. De Raad verwijst in de eerste plaats naar hetgeen reeds werd uiteengezet in punt 2.2.8.2.. Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij actief heeft deelgenomen aan een huiskerk in Iran, zodat zij wel degelijk een risico loopt om er door de autoriteiten te worden vervolgd, herhaalt de Raad dat aan haar bekering en haar participatie bij een bepaalde huiskerk in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht. Het enige wat uit haar verklaringen kan worden afgeleid, is dat verzoekende partij de Bijbel bestudeerd heeft. Deze loutere kennis/interesse in het christendom leidt volgens de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt op zich niet tot ernstige problemen met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij voert dienaangaande aan dat de situatie ondertussen is verslechterd en dat deze informatie dan ook niet meer actueel is. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen objectieve informatie bijbrengt waarmee zij deze bewering kan staven. Tot slot merkt de Raad nog op dat nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verzoekende partij een bewijs zou moeten bijbrengen van haar actieve deelname aan een huiskerk, zodat het argument dat verwerende partij ten onrechte een negatief bewijs zou vragen, niet relevant is.

2.2.10.1. Verzoekende partij besluit dat haar verklaringen coherent en geloofwaardig zijn en niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten. Zij stelt dat de motieven van verwerende partij één voor één weerlegd werden in het verzoekschrift en dat, indien men het geheel van haar verklaringen naleest, men slechts tot de geloofwaardigheid van haar asielrelaas kan besluiten. Zij dient dan ook als vluchteling te worden erkend in de zin van het vluchtelingenverdrag, besluit verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt in haar verzoekschrift die afbreuk kunnen doen aan de verschillende motieven in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekende partij besluit, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan haar voorgehouden bekering tot het protestantisme en de problemen die zij hierdoor in haar land van herkomst zou hebben ondervonden. Verzoekende partij komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6 (voorheen artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de

bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief (zie ook punt 2.2.8.2.) – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT